

V zadevi Vrečko proti Sloveniji,

je Evropsko sodišče za človekove pravice (Tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali: G. C. BIRSAN, Predsednik

G. B.M. ZUPANČIČ,

G. V. ZAGREBELSKY

Ga. A. GYULUMYAN

G. DAVID THOR BJORGVINSSON,

Ga. I. ZIEMELE,

Ga. I. BERRO-LEFEVRE, *sodniki*

in G. V.BERGER, *kot sodni tajnik Sekcije*

na zasedanju za zaprtimi vrati 30. novembra 2006 ,
izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Primer izvira iz pritožbe (št. 25616/02) zoper Republiko Slovenijo, ki jo je slovenska državljanka, ga. Vera Vrečko (»pritožnica«), vložila na Sodišču v skladu s členom 34 Konvencije za zaščito človekovih pravic in temeljnih svoboščin (»Konvencija«) 20. junija 2002.

2. Pritožnico je zastopala ga. M. Nosan, odvetnica, ki dela v Celju, Slovenija. Slovensko vlado (»Vlada«) je zastopal njen zastopnik, g. L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnica v skladu s členom 6 § 1 Konvencije zatrjuje, daje bilo trajanje postopka pred domačim sodiščem, v katerem je bil udeležen kot stranka, predolgo. Po vsebini se je prav tako pritožila zaradi pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva v zvezi s predolгим trajanjem postopka (Člen 13 Konvencije).

4. Dne 13. septembra 2005 je Sodišče sklenilo, da bo Vladi posredovalo pritožbo glede dolžine postopka in pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva s tein v zvezi. V skladu s členom 29 § 3 Konvencije je hkrati sklenilo, da je pritožba dopustna in utemeljena.

DEJSTVA

1. Pritožnica je bila rojena leta 1963 in živi v Škofji vasi.

1. Dne 15. oktobra 1996 je Okrajno sodišče v Celju izdalo sklep v postopku dedovanja, s katerim sta postali pritožnica in njena mati dedinji premoženja pokojnega pritožničinega očeta.

2. Dne 27. januarja 1999 je pritožnica sprožila nepravdni postopek pred Okrožnim sodiščem v Celju zoper svojega brata S.V. in zahtevala razdelitev zemljišča, ki sta ga imela v skupni lasti.

Dne 22. novembra 1999 je sodišče opravilo obravnavo in sklenilo imenovati dva izvedenca, enega gradbene stroke in enega za kmetijstvo, da bi ocenila vrednost obravnavane nepremične.

Dne 26. februarja in 1. marca 2000 sta izvedenca predložila svoji mnenji.

Dne 22. februarja 2000 je pritožnica vložila zahtevo za začasni ukrep.

Dne 19. maja 2000 je sodišče opravilo obravnavo, na kateri je pritožnica umaknila svoj zahtevek za vmesni ukrep. Sodišče se je odločilo, da izda pisno sodbo. Sodba, s katero je bila nepremičnina razdeljena, je bila 5. julija 2000 vročena pritožnici.

1. Dne 14. julija 2000 se je pritožnica pritožila. Pritožbo je vložil tudi njen nasprotnik. Dne 28. marca 2002 je Višje sodišče v Celju ugodilo pritožbami, razveljavilo sodbo sodišča prve stopnje in zadevo vrnilo v ponovno obravnavo. Sklep je bil 19. aprila 2002 vročen pritožnici.

1. Pritožnica je 19. aprila, 16. septembra in 28. oktobra 2002 zaprosila Okrožno sodišče v Celju za določitev naroka za obravnavo.

Obravnava, sklicana za 29. november 2002, je bila prestavljena na zahtevo pritožnice. Dne 28. maja 2003 je sodišče opravilo obravnavo.

Obravnava, predvidena za 21. november 2003 je bila prestavljena na zahtevo pritožnice, ker sta stranki najeli strokovnjaka med poskusom izvensodne poravnave zadeve.

Dne 10. januarja 2005 sta obe strani obvestili sodišče, da izvensodna poravnava ni bila dosežena.

Dne 2. marca 2003 je sodišče opravilo obravnavo, dne 21. avgusta 2006 sta stranki v postopku dosegli izvensodno poravnavo v zadevi.

PRAVO

1. Pritožnica se je pritožila zaradi predolgega trajanja postopka. Sldicevala se je na Člen 6 § 1 Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih..... v razumnem roku odloča sodišče.«

2. Pritožnica se je po vsebini tudi pritožila, da so bila notranja pravna sredstva, ki so na voljo za predolge pravne postopke v Sloveniji, neučinkovita. Člen 13 Konvencije se glasi:

« Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

A. Dopustnost

1. Vlada se je sklicevala, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

2. Pritožnica je izpodbijala to navedbo in izjavila, da dosegljiva pravna sredstva niso bila učinkovita.

3. Sodišče ugotavlja, daje obravnavana pritožba podobna zadevama *Belinger in*

Lukenda (Belinger proti Sloveniji, št. 42320/98, 2. oktober 2001, in Lukenda proti Sloveniji, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V teh zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade o neizčrpanosti domačih pravnih sredstev, ker je ugotovilo, da pravna sredstva, ki so bila na voljo pritožnici, niso bila učinkovita. Sodišče opozarja na ugotovitve v zadevi *Lukenda*, da predstavlja kršitev pravice do sojenja v razumnem roku sistemski problem, ki izhaja iz neustrezne zakonodaje in neučinkovitega delovanja sodnega sistema.

4. V zvezi z obravnavano zadevo Sodišče ugotavlja, da Vlada ni posredovala nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi moralo Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

5. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu člena 35 § 3 Konvencije. Prav tako tudi ni nedopustna iz katerihkoli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B) Utemeljenost zadeve

I. Člen 6, § 1

1. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 27. januarja 1999, ko je pritožnica sprožila postopek na Okrajnem sodišču v Celju in se je končalo 21. avgusta 2006, ko sta stranki dosegli izvensodno poravnavo v zadevi. Obdobje, ki gaje treba upoštevati, je torej trajalo skoraj sedem let in sedem mesecev na treh stopnjah sojenja.

2. Sodišče ponovno poudarja, daje treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnice in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnico v sporu (gl. med številnimi drugimi viri, *Frydlender proti Franciji, [GC], št. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII*).

3. Sodišče meni, da obdobja skoraj enega leta in dveh mesecev, ko sta stranki v postopku poskušali izvensodno poravnati zadevo, ni mogoče pripisati sodišču prve stopnje. Sodišče pravi, da je bila še ena obravnava predstavljena na zahtevo pritožnice.

4. Po preučitvi vsega predloženega gradiva in v skladu s sodno prakso Sodišče ocenjuje, da je bila trajanje postopka v obravnavani zadevi predolgo in zato ne izpolnjuje zahteve po »razumnem roku«.

Zaradi tega je prišlo do kršitve člena 6 § 1.

2. Člen 13

5. Sodišče ponovno poudarja, da člen 13 zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačimi oblastmi za zatiranje kršitev zahteve po sojenju v razumnem roku iz člena 6 § 1 (glej *Kudla proti Poljski, EGC], št. 30210/96, § 156, ECHR 2000-XI*). Ob tem poudarja, da so bili ugovori in trditve, ki jih je navedla Vlada, že zavrnjeni v prejšnjih zadevah (glej *Lukenda*, naveden zgoraj), zato ne vidi razloga, da bi v obravnavani zadevi sprejelo drugačno odločitev.

6. Zato Sodišče meni, da gre v obravnavani zadevi za kršitev člena 13 zaradi pomanjkanja pravnega sredstva v domačem pravu, s katerim bi pritožnica mogla pridobiti odločbo, ki bi potrdila njeno pravico do sojenja v razumnem roku, kot to določa člen 6 § 1.

II. UPORABA ČLENA 41 KONVENCIJE

1. Člen 41 Konvencije določa:

» Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve Konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje«.

Škoda Skoda

24. Pritožnica je zahtevala 10.000 evrov (EUR) za nepremoženjsko škodo.

25. Vlada je odškodninskemu zahtevku oporekala.

26. Sodišče meni, da je pritožnica gotovo utrpela nepremoženjsko škodo. Na pravični podlagi ji sodišče po tej postavki prisoja 1.200 EUR.

B. Stroški in izdatki

27. Pritožnica, ki jo je pred sodiščem zastopala pooblaščenca odvetnica iz tega naslova ni zahtevala nobenega plačila. Zato sodišče meni, da ni nobenega razloga, da bi ji iz tega naslova dodelili kakršnokoli vsoto.

C. Zamudne obresti

28. Sodišče ocenjuje, da je primerno, da se zamudne obresti obračunajo po mejni posojilni obrestni meri Evropske Centralne Banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaš*a, da je pritožba dopustna;

2. *razsoja*, da je prišlo do kršitve člena 6 § 1 Konvencije;

3. *razsoja*, daje prišlo do kršitve člena 13 Konvencije;

4. *razsoja*,

(a) da mora tožena država pritožnici v roku treh mesecev od dne, ko postane sodba v skladu s členom 44 § 2 Konvencije pravnomočna, plačati 1.200 EUR (tisoč dvesto evrov) za nepremoženjsko škodo, skupaj z vsemi morebitnimi pripadajočimi dajatvami;

(b) da se na navedene zneske od dneva, ko poteče rok navedenih treh mesecev, do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji posojilne obrestne mere Evropske Centralne Banke za vse zamujeno obdobje, z dodanimi tremi odstotnimi točkami;

S. *zavrne* v preostalem delu pritožničin zahtevek po pravičnem zadoščenju.

Napisano v angleškem jeziku ter posredovano v pisni obliki 21. decembra 2006, v skladu s členom 77 §§ 2 in 3 Pravil Sodišča.

Vincent BERGER Corneliu BIRSAN

Sodni tajnik Predsednik